

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII

AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ

HOTĂRÂREA NR. 274 din 03.03.2021

Dosar nr.: 513/2020

Petiția nr.: 4271/15.07.2020

Petent:

Reclamat:

Obiect: afirmații discriminatorii la adresa femeilor

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

Numele și domiciliul petentei

1.

Numele, domiciliul, reședința sau sediul reclamatului

2.

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

3. În ziua de 27 ianuarie 2020, partea reclamată a declarat, în direct, la un post de televiziune națională, Pro X, faptul că „femeia e sclava bărbatului” și că „femeia nu poate să alerge bine, nu poate să facă lucruri cu picioarele”, precum și faptul că „lumea și-a pierdut mințile și spune «hai să facem femeia pe post de egalitate cu bărbatul»”, ori „a făcut egalitate în lume și mai conduc și femeile. Se alege praful unde conduc femeile”.

III. Procedura de citare

4. Prin citația emisă la data de 05.08.2020 părțile au fost informate despre formarea prezentului dosar precum și despre posibilitatea de a formula apărări și concluzii scrise.

5. Având în vedere imposibilitatea realizării procedurii de citare cu partea reclamată, s-a procedat la repetarea procedurii de citare, fiind emise citații la data de 21.09.2020.

6. Având în vedere returnarea citației transmise petentului, s-a emis un nou set de citații la data de 14.10.2020, existând la dosar confirmarea efectuării procedurii de citare.

7. Procedură legal îndeplinită.

IV. Susținerile părților

Susținerile petentei

8. În data de 27 ianuarie 2020, partea reclamată a declarat, în direct, la un post de televiziune națională, Pro X, faptul că: „femeia e sclava bărbatului” și că „femeia nu poate să alege bine, nu poate să facă lucruri cu picioarele”. Petenta se simte în totalitate discriminată de cuvintele lui , prin care afirmă că „lumea și-a pierdut mințile” și spune «hai să facem femeia pe post de egalitate cu bărbatul», având în vedere că egalitatea dintre femeie și bărbat este consfințită de constituție și de legile internaționale. Cuvintele și atitudinea reclamatului ar fi de natură a propaga un sentiment de inferioritate pe care femeile ar trebui să-l aibă în societate, punând la îndoială capacitățile și competențele oricărei femei doar din cauza sexului cu care s-a născut, prin exprimarea: „a făcut egalitate în lume și mai conduc și femeile. Se alege praful unde conduc femeile”.

9. Prin declarațiile reclamatului, petenta s-a simțit discriminată în mod indirect de spusele și atitudinea lui față de această deosebire de gen, dintre bărbați și femei, precizând că reclamatul nu se află la prima abatere.

10. La data de 27 ianuarie 2020, atunci când invitatul prin telefon al moderatoarei din cadrul emisiunii „Ora Exactă în Sport” de la Pro X și-a exprimat atitudinea discriminatorie față de femei și capacitatea femeilor de a practica sport, fiind o amatoare de sport și, în mod deosebit, fotbal, petenta s-a simțit discriminată în mod indirect atunci când reclamatul s-a exprimat în privința imposibilității femeilor de a practica acest sport la nivel profesionist din cauza capacităților fizice inferioare, deși practicarea fotbalului feminin, precum și alte sporturi, se realizează la nivel performant în cadrul Uniunii Europene și la nivel mondial.

11. Petenta s-a simțit discriminată fiindcă atitudinea promovată de către partea reclamată i-ar fi inhibat reacția deschisă și dezinvoltă pe care o avea despre fotbal și față de valorile pe care le promovează sportul în societate. Libertatea de a alege practicarea oricărui sport, indiferent de gen, ar trebui să nu fie îngrădită și influențată negativ de asemenea atitudini care se propagă în mediul public și la care asistă audiențe largi de oameni. Inferioritatea vădită a femeilor față de bărbați promovată de către partea reclamată a fost resimțită și atunci când acesta a spus că „femeia e sclava bărbatului”, iar reacția moderatorului și a invitaților din platoul de televiziune a fost una permisivă, nonșalantă, neconcludentă și zeflemitoare.

12. În susținerea petiției sale, petenta aduce în discuție afirmații mai vechi ale părții reclamate atât cu privire la ”mădularele femeii care nu sunt făcute pentru fotbal” din anul 2018 precum și la afirmațiile cu privire la o eventuală confruntare dintre și și a afirmațiilor potrivit cărora o ”femeie în funcția de președinte nu are cum”.

13. Plângerea a fost formulată în contextul în care reclamatul a avut de-a lungul timpului mai multe derapaje cu privire la egalitatea de gen, iar sancționarea acestuia din partea CNCD ar fi lipsit, singura entitate privată care l-a sancționat pe acest domn a fost Comisia de Disciplină și Etică din cadrul Federației Române de Fotbal, care l-a suspendat pe pentru 4 luni și i-a dat o amendă de 65.000 de lei, deoarece a încălcat, conform deciziei acestei entități, motivarea deciziei articolul 54, punctul 1, din Regulamentul Disciplinar al FRF, privind rasismul, xenofobia, discriminarea și denigrarea. Precum o entitate privată a putut sancționa atitudinea și declarațiile discriminatorii ale unui domn implicat în domeniul unei ramuri sportive, de asemenea, este absolut necesară atenționarea autorității publice responsabile de investigarea, constatarea și sancționarea faptelor de discriminare, având în vedere că acest discurs este propagat în spațiul public fără nicio rezervare, iar domnul a discriminat, în mod indirect, atunci când a enunțat inferioritatea sexului feminin și a pus la îndoială capacitățile fizice și intelectuale ale femeilor. Petenta mai arată că aceste declarații sfidătoare la adresa egalității de gen trebuie sancționate.

14. Petenta reamintește faptul că reclamatul și-a exprimat această atitudine discriminatorie și în trecut, pe data de 20 decembrie 2018, a declarat în cadrul aceleiași emisiuni de la Pro X, faptul că, citează „cum să joace femeia fotbal? Nu e făcută pentru fotbal. Mădularele ei nu sunt făcute pentru fotbal”. Această exprimare a continuat și pe data de 13 noiembrie 2019, când acesta a declarat că „femeia în funcția de președinte nu are

cum” să fie. Solicită ca aceste declarații să fie analizate și scoase din contextul religios, fiindcă intenția și atitudinea discriminatorie a domnului este vădită, iar răspândirea acestui discurs exacerbează discriminarea femeilor în spațiul public românesc și în societate.

Punctul de vedere formulat de către partea reclamată

-

VI. Motivarea în fapt și drept

Legislație și principii

15. O.G. nr. 137/2000, la art. 2 alin. 1 prevede: *„Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice”.*

16. Astfel se poate considera discriminare

- o diferențiere
- bazată pe un criteriu
- care atinge un drept.

17. Analiza diferențierii se realizează prin compararea a două situații (art. 1 alin. 3 al **O.G. nr. 137/2000**: *„exercitarea drepturilor enunțate în cuprinsul prezentului articol privește persoanele aflate în situații comparabile”).*

18. Prin nediferențiere judecătorii Curții Europene a Drepturilor Omului (în continuare CEDO) înțeleg în primul rând tratamentul egal al persoanelor care se află în situație similară sau analoagă: *„art. 14 protejează persoanele plasate în situație similară” (Marckx împotriva Belgiei, 13 iunie 1979, §32) sau „analoagă” (Van der Mussele împotriva Belgiei, 23 noiembrie 1983, §46) ori „relevant similară” (Fredin împotriva Suediei, 18 februarie 1991, §60), ulterior fiind utilizată sintagma „analoagă ori relevant similară” (Sheffield și Horsham împotriva Regatului Unit, 30 iulie 1998, §75).*

19. Fapta de discriminare este determinată de existența unui criteriu, iar între acest criteriu și faptele imputate reclamatului trebuie să existe un raport de cauzalitate.

20. Art. 15 al **O.G. nr. 137/2000** prevede: *„Constituie contravenție, conform prezentei ordonanțe, dacă fapta nu intra sub incidența legii penale, orice comportament manifestat în public, având caracter de propagandă naționalist-șovină, de instigare la ură rasială sau națională, ori acel comportament care are ca scop sau vizează atingerea demnității ori crearea unei atmosfere de intimidare, ostile, degradante, umilitoare sau ofensatoare, îndreptat împotriva unei persoane, unui grup de persoane sau unei comunități și legat de apartenența acestora la o anumită rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată ori de convingerile, sexul sau orientarea sexuală a acestuia.”*

21. Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale (cunoscut în general sub denumirea de **Convenția europeană a drepturilor omului**, în continuare **Convenția**) prevede, la art. 10 alin. 2, limitarea libertății de exprimare: *„Exercitarea acestor libertăți, ce comportă îndatoriri și responsabilități, poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau unor sancțiuni prevăzute de lege care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.”* Prin urmare, în conformitate cu acest tratat internațional, în Europa libertatea de exprimare nu este un drept absolut. Nu este lipsit de relevanță nici faptul că libertatea de

exprimare este singurul drept cu privire la care **Convenția** subliniază: „comportă îndatoriri și responsabilități”. Totodată art. 17 al **Convenției** interzice abuzul de drept: „Nici o dispoziție din prezenta convenție nu poate fi interpretată ca implicând, pentru un stat, un grup, sau un individ, un drept oarecare de a desfășura o activitate sau de a îndeplini un act ce urmărește distrugerea drepturilor sau a libertăților recunoscute de prezenta convenție sau de a aduce limitări mai ample acestor drepturi și libertăți decât acelea prevăzute de aceasta convenție.”

22. Curtea Europeană a Drepturilor Omului (în continuare CEDO) analizează, în ordine, următoarele aspecte:

- existența unei limitări a libertății de exprimare;
- legalitatea restrângerii libertății de exprimare prin
 - existența unei norme juridice care prevede restrângerea;
 - calitatea normei juridice, și anume
 - accesibilitatea;
 - precizitatea;
 - previzibilitatea normei;

• legitimitatea restrângerii, ceea ce trebuie să fie prevăzută de Convenție (pentru securitatea națională, integritatea teritorială, siguranța publică, apărarea ordinii, prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății, moralei, reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale, pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești);

- necesitatea restrângerii într-o societate democratică.

23. În mod evident, orice sancționare a limbajului discriminator, chiar și doar printr-un avertisment de natură contravențională, reprezintă o limitare a libertății de exprimare.

24. Privind legalitatea restrângerii, situația din România este cât se poate de clară. **Decizia nr. 62 din 18.01.2007 a Curții Constituționale** promovează respectarea dreptului la demnitate; există și o protejare a dreptului la demnitate prin art. 15 al **Ordonanței de guvern nr. 137/2000 privind combaterea tuturor formelor de discriminare**, republicată, accesibilă (prin publicarea în **Monitorul Oficial al României**), cu sancțiuni evidente.

25. Legitimitatea sancționării este dată prin nevoia de a proteja, în principal, reputația și drepturile altora, dar se poate invoca, spre exemplu, și siguranța publică, apărarea ordinii, protecția moralei etc.

26. Necesitatea restrângerii într-o societate democratică este elementul cel mai subiectiv din analiza CEDO. Având în vedere acest fapt, CEDO a elaborat un set de principii aplicabile în domeniu:

- a) libertatea de exprimare constituie unul din fundamentele esențiale ale societății democratice, și una dintre condițiile de bază ale progresului societății și ale autorealizării individuale (ex. **HANDYSIDE împotriva REGATULUI UNIT**, nr. 5493/72, 7 decembrie 1976, § 49);
- b) libertatea de exprimare nu vizează doar informațiile sau ideile primite favorabil sau considerate a fi inofensive sau indiferente, ci și cele care offensează, șochează sau incomodează statul sau orice parte a populației; acestea sunt cerințele pluralismului, toleranței și înțelegerii, fără de care nu poate exista o societate democratică; libertatea de exprimare are și excepții, dar care trebuie interpretate în mod strict, iar necesitatea oricărei restrângeri trebuie stabilite în mod convingător (ex. **HANDYSIDE împotriva REGATULUI UNIT**, nr. 5493/72, 7 decembrie 1976, § 49);
- c) exercitarea libertății de exprimare comportă obligații și responsabilități (ex. **HANDYSIDE împotriva REGATULUI UNIT**, nr. 5493/72, 7 decembrie 1976, § 49); astfel, între altele, în contextul opiniilor religioase și credințelor este legitimat să se includă obligația de a evita pe cât se poate expresii care, în mod gratuit, offensează alții, profanează sau care reprezintă o ingerință în drepturile lor, care astfel nu contribuie la orice formă de dezbatere publică capabilă de a duce la un progres al relațiilor umane; statele au o marjă de apreciere când reglementează

- libertatea de exprimare în relație cu afirmații care ofensează convingerile personale, în special cele morale sau religioase (ex. **OTTO-PREMIINGER-INSTITUTE împotriva AUSTRIEI**, nr. 13470/87, 20 septembrie 1994, § 49);
- d) în cazul moralității nu este posibil să se ajungă la un concept uniform european privind semnificația religiei în societate; chiar și în interiorul unui stat pot exista variații ale conceptului; prin urmare nu este posibil să se ajungă la o definiție comprehensivă privind ce reprezintă o limitare permisibilă a libertății de exprimare dacă exprimarea se îndreaptă împotriva sentimentului religios al altora; o marjă de apreciere trebuie lăsat prin urmare autorităților naționale în a stabili necesitatea unei astfel de limitări; această situație însă nu exclude o supervizare din partea CEDO (ex. **OTTO-PREMIINGER-INSTITUTE împotriva AUSTRIEI**, nr. 13470/87, 20 septembrie 1994, § 50);
- e) îndatoririle și responsabilitățile legate de exercitarea libertății de exprimare au o semnificație specială în situații de conflict sau de tensiuni, o grijă particulară trebuie manifestată față de vehicularea prin presă a limbajului urii sau a promovării violenței (ex. **SÜREK și ÖZDEMİR împotriva TURCIEI**, nr. 23927/94 și nr. 24277/94, 8 iulie 1999, § 63);
- f) toleranța și respectarea demnității umane constituie fundamentul democrației și societății pluraliste, prin urmare este necesar ca în societățile democratice să se sancționeze sau chiar să se prevină orice formă de expresii care diseminează, incită, promovează sau justifică ura bazată pe intoleranță, cu condiția ca orice formalitate, condiție, restricție sau amendă impusă să fie proporțională cu legitimitatea invocată (ex. **GÜNDÜZ împotriva TURCIEI**, nr. 35071/97, 4 decembrie 2003, § 40);
- g) art. 17 al Convenției previne ca grupurile totalitare sau persoanele care incită la ură rasială să exploateze în propriul interes principiile enunțate, întrucât scopul acestor grupări este de a distruge drepturile și libertățile; această prevedere se referă și la activitățile politice (ex. **GLIMMERVEEN și HAGENBEEK împotriva OLANDEI**, 8348/78 și 8406/78, 11 octombrie 1979);
- h) abuzul cu libertatea de exprimare nu este combatibil cu democrația și drepturile omului, încalcă drepturile altora (ex. **WITZSCH împotriva GERMANIEI**, nr. 7485/03, 13 decembrie 2005);
- i) anumite expresii concrete reprezintă un limbaj al urii, care pot insulta indivizi sau grupuri de persoane, iar aceste expresii nu se bucură de protecția articolului 10 al Convenției (ex. **JERSILD împotriva DANEMARCEI** [Marea Cameră], nr. 15890/89, 23 septembrie 1994, § 35);
- j) atacurile vehemente împotriva grupurilor religioase sau etnice sunt incompatibile cu valorile proclamate și garantate de Convenție, și anume toleranța, pacea socială și nediscriminarea (ex. **NORWOOD împotriva REGATULUI UNIT**, nr. 23131/03, 16 noiembrie 2004);
- k) se poate invoca necesitatea restrângerii libertății de exprimare în situația în care există o nevoie publică urgentă; statele au o anumită marjă de apreciere privind existența nevoii, dar această apreciere se completează cu supervizarea europeană atât a legislației cât și a modului de aplicare al legislației de instanțele independente; CEDO este împuternicit să ofere interpretarea în ce măsură restricția sau sancționarea este reconciliabilă cu libertatea de exprimare (ex. **HANDYSIDE împotriva REGATULUI UNIT**, nr. 5493/72, 7 decembrie 1976, § 49);
- l) în exercitarea supervizării, CEDO analizează atât conținutul cât și contextul afirmațiilor în cauză; restrângerea trebuie să fie proporțională cu legitimitatea restrângerii, autoritățile trebuie să justifice relevanța și suficiența lor (ex. **JERSILD împotriva DANEMARCEI** [Marea Cameră], nr. 15890/89, 23 septembrie 1994, § 31; trebuie să existe o proporționalitate între impactul

- afirmației sancționate și sancțiune (ex. **LINGENS împotriva AUSTRIEI**, nr. 9815/82, 8 iulie 1986, § 40); orice formalitate, condiție, restricție sau penalitate impusă considerată a fi necesară într-o societate democratică pentru sancționarea sau chiar prevenirea atacurilor indecente asupra obiectelor venerației religioase trebuie să fie proporționată cu scopul legitim urmărit (ex. **OTTO-PREMIINGER-INSTITUTE împotriva AUSTRIEI**, nr. 13470/87, 20 septembrie 1994, § 49);
- m) Convenția nu lasă prea mult spațiu restricțiilor în domeniul discursurilor politice sau discursurilor care ating interesul general; permisivitatea privind criticile față de guvern trebuie să fie mai pronunțată decât privind cetățeni privați, chiar și politicieni; într-un sistem democratic acțiunile guvernului trebuie urmărite îndeaproape nu doar de către autoritățile legislative și judiciare, dar și de opinia publică; poziția dominantă ce ocupă guvernul îi recomandă să nu utilizeze sancțiunile penale, întrucât are alte posibilități de a răspunde la atacuri și critici injuste; autorităților competente ale statului rămân suficiente posibilități de a adopta, în calitatea lor de garanți ai ordinii publice, măsuri de sancționare adecvate fără ca acestea să devină excesive; totuși în situația în care afirmațiile incită la violență împotriva unor persoane sau oficiali ori împotriva unui segment al societății, autoritățile statului se bucură de o apreciere mai largă când examinează necesitatea restrângerii libertății de exprimare (ex. **CASTELLS împotriva SPANIEI**, nr. 11798/85, 23 aprilie 1992, § 42);
- n) libertatea de exprimare are o importanță specială pentru politicieni sau persoanele alese ca reprezentanți unui electorat, care trebuie să-și atragă atenția asupra preocupării lor; limitarea libertății de exprimare pentru un politician aflat în opoziție sau pentru un parlamentar solicită un examen mai temeinic din partea CEDO (ex. **CASTELLS împotriva SPANIEI**, nr. 11798/85, 23 aprilie 1992, § 42);
- o) fără dubii, libertatea discursului politic nu este absolut prin natura sa, statele pot introduce restricții și sancțiuni, CEDO având rolul final de a analiza compatibilitatea acestor măsuri cu libertatea de exprimare (ex. **INCAL împotriva TURCIEI**, nr. 41/1997/825/1031, 9 iunie 1998, § 53);
- p) presa joacă un rol esențial într-o societate democratică; deși nu trebuie să treacă de anumite limite, cum ar fi privind securitatea națională, integritatea teritorială, amenințarea cu violență, prevenirea dezordinii și criminalității, respectarea reputației și drepturilor altora, necesitatea de a preveni transmiterea unor informații confidențiale, are sarcina de a oferi — într-o manieră conformă cu obligațiile și responsabilitățile sale — informații și idei de interes public, în particular în chestiuni politice, inclusiv cele care divid societatea dar și cele care prezintă justiția; libertatea presei reprezintă unul din cele mai bune posibilități de a crea o opinie privind ideile și atitudinile liderilor politici; libertatea jurnalistică acoperă posibila recurgere la un grad de exagerare, chiar și provocare (ex. **LINGENS împotriva AUSTRIEI**, nr. 9815/82, 8 iulie 1986, § 41-42);
- q) presa nu are doar dreptul ci și obligația de a prezenta informații de interes public conform dreptului publicului de a primi aceste informații (ex. **JERSILD împotriva DANEMARCEI** [Marea Cameră], nr. 15890/89, 23 septembrie 1994, § 31);
- r) nu se protejează doar informația în sine, dar și forma prin care se aduce la cunoștința opiniei publice (ex. **JERSILD împotriva DANEMARCEI** [Marea Cameră], nr. 15890/89, 23 septembrie 1994, § 31);
- s) stabilirea pedepselor este în principiu de competența instanțelor naționale, CEDO consideră totuși că aplicarea pedepsei închisorii pentru o infracțiune în domeniul presei nu este compatibilă cu libertatea de exprimare a jurnaliștilor, decât în circumstanțe excepționale, mai ales atunci când au fost grav afectate alte drepturi fundamentale, ca de exemplu în cazul utilizării limbajului urii sau incitării

la violență (ex. **CUMPĂNĂ și MAZĂRE împotriva ROMÂNIEI**, nr. 33348/96, 17 decembrie 2004, § 115);

- t) principiile privind libertatea de exprimare vizează și funcționarii publici, deși este legitimat ca statul să impună față de ei obligația discreției, ținând cont de statutul lor special (ex. **AHMED și alții împotriva REGATULUI UNIT**, nr. 65/1997/849/1056, 2 septembrie 1998, § 56).

27. Art. 30 al Constituției României care asigură libertatea de exprimare, prevede și limitele acestei libertăți:

„(6) Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine.

(7) Sunt interzise de lege defăimarea țării și a națiunii, îndemnul la război, de agresiune, la ură națională, rasială, de clasă sau religioasă, incitarea la discriminare, la separatism teritorial sau la violență publică, precum și manifestările obscene, contrare bunelor moravuri.”

28. Decizia nr. 62 din 18.01.2007 a Curții Constituționale consideră că dreptul la demnitate este una dintre valorile supreme, iar lezarea acestui drept poate fi sancționată chiar și penal: *„Obiectul juridic al infracțiunilor de insultă și calomnie, prevăzute de art. 205 și, respectiv, art. 206 din Codul penal, îl constituie demnitatea persoanei, reputația și onoarea acesteia. Subiectul activ al infracțiunilor analizate este necircumstanțiat, iar săvârșirea lor se poate produce direct, prin viu grai, prin texte publicate în presa scrisă sau prin mijloacele de comunicare audiovizuale. Indiferent de modul în care sunt comise și de calitatea persoanelor care le comit — simpli cetățeni, oameni politici, ziariști etc. —, faptele care formează conținutul acestor infracțiuni lezează grav personalitatea umană, demnitatea, onoarea și reputația celor astfel agresați. Dacă asemenea fapte nu ar fi descurajate prin mijloacele dreptului penal, ele ar conduce la reacția de facto a celor ofensați și la conflicte permanente, de natură să facă imposibilă conviețuirea socială, care presupune respect față de fiecare membru al colectivității și prețuirea în justa măsură a reputației fiecăruia. De aceea, valorile menționate, ocrotite de Codul penal, au statut constituțional, demnitatea omului fiind consacrată prin art. 1 alin. (3) din Constituția României ca una dintre valorile supreme.”*

29. Conform cazuisticii CNCD (**Hotărârea nr. 60 din 22.02.2012**), menținută prin cazuistica instanțelor de judecată, cei care dețin o pagină de Facebook răspund pentru conținutul paginii respective.

30. Art. 26 alin. 1 din O.G. nr. 137/2000 prevede: *„Contravențiunile prevăzute la art. 2 alin. (2), (4), (5) și (7), art. 6-9, art. 10, art. 11 alin. (1), (3) și (6), art. 12, 13, 14 și 15 se sancționează cu amendă de la 1.000 lei la 30.000 lei, dacă discriminarea vizează o persoană fizică, respectiv cu amendă de la 2.000 lei la 100.000 lei, dacă discriminarea vizează un grup de persoane sau o comunitate.”*

Colegiul director al CNCD reține următoarele:

31. Colegiul director constată că în ziua de 27 ianuarie 2020 reclamatul a declarat, în direct, la un post de televiziune națională, Pro X, următoarele: *„femeia e sclava bărbatului”, „femeia nu poate să alerge bine, nu poate să facă lucruri cu picioarele”, „lumea și-a pierdut mințile și spune «hai să facem femeia pe post de egalitate cu bărbatul»”; „a făcut egalitate în lume și mai conduc și femeile. Se alege praful unde conduc femeile”.*

32. Colegiul director constată că, din punct de vedere al dreptului la demnitate, femeile sunt în situație comparabilă cu bărbații. Astfel, afirmațiile care formează obiectul petiției reprezintă diferențiere.

33. În mod evident afirmațiile analizate fac referiri exprese la femei, astfel criteriul este cel al sexului.

34. Comportamentul a fost manifestat în public, având ca scop și efect atingerea demnității, crearea unei atmosfere degradante și umilitoare îndreptată împotriva femeilor.

35. Astfel afirmațiile analizate reprezintă discriminare, fiind o diferențiere pe criteriul sexului care a avut ca scop și efect restrângerea exercitării, în condiții de egalitate, a dreptului la demnitate.

36. Aplicând principiile CEDO, constatăm următoarele:

- exercitarea libertății de exprimare comportă obligații și responsabilități, este legitimat să se includă obligația de a evita pe cât se poate expresii care, în mod gratuit, offensează alții, care astfel nu contribuie la orice formă de dezbatere publică capabilă de a duce la un progres al relațiilor umane (pct. 26., lit. c) — expresiile analizate offensează în mod gratuit, fără să contribuie la o dezbatere publică care ar duce la un progres al relațiilor umane;
- se poate invoca necesitatea restrângerii libertății de exprimare în situația în care există o nevoie publică urgentă (pct. 26., lit. k) — situația femeilor în societate, misoginismul care se manifestă zilnic față de femei arată că există o nevoie publică urgentă care să impună restrângerea libertății de exprimare în domeniul afirmațiilor analizate.

37. Din aceste considerente Colegiul director apreciază că afirmațiile analizate nu sunt protejate de prevederile art. 10 din **Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale**.

38. Colegiul director aplică amenda contravențională de 10.000 lei față de având în vedere următoarele:

- a) discriminarea a vizat un grup de persoane;
- b) femeile reprezintă un grup vulnerabil în societatea din România;
- c) afirmațiile denotă un misoginism extrem;
- d) reclamatul a mai fost sancționat anterior, pentru fapte similare.

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Constatarea existenței unui tratament diferențiat, discriminatoriu, potrivit art. 2 alin. 1 și precum și al art. 15 din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată (unanimitate de voturi);
2. Sancționarea reclamatului , cu amendă contravențională în cuantum de 10.000 lei, potrivit art. 2 alin.11 și art. 26 alin.1 din O.G. Nr. 137/2000, cu modificările și completările ulterioare (8 voturi pentru, 1 vot pentru avertisment);
3. O copie a prezentei hotărâri va fi comunicată părților.

VI. Modalitatea de plată a amenzii:

Partea reclamată, , va achita amenda la Direcția de Impozite și Taxe a Sectorului 1 București, conform Ordonanței nr.2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor. Contravenientul este obligat să trimită dovada plății amenzii către Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării (cu specificarea numărului de dosar).

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, în termen de 15 zile de la data primirii, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ**.

Membrii Colegiului Director prezenți la ședința de deliberări desfășurată în data de 03.03.2021, ASZTALOS Csaba Ferenc - Membru, GRAMA Horia – Membru, HALLER István – Membru, OLTEANU Cătălina – Membru, DIACONU Adrian – Membru, JURA Cristian – Membru, LAZĂR Maria – Membru, POPA Claudia Sorina – Membru, MOTA Maria – Membru.

Prezenta hotărâre va fi comunicată în baza Ordinului Președintelui CNCD nr. 138 din 24.03.2020.

**ASZTALOS CSABA FERENC
Membru Colegiul Director,
Președinte CNCD**

Redactată și motivată: C.S.P./I.H./R.B.

Notă: Hotărârile emise de Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării potrivit prevederilor legii și care nu sunt atacate în termenul legal, potrivit O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ, constituie de drept titlu executoriu.